

BUCUR CHIRIAC

**CELE MAI
FRUMOASE
ZECE POEZII**

alese de ARTUR SILVESTRI

CARPATHIA PRESS – 2002

COLECȚIA „LAMURA“

CUPRINS

Pădurea din mine	3
Aproape vis	4
În răsuciri	5
Atunci	6
Scoica nopții	7
Amintire	8
Acasă	9
Dansul culorilor	10
Trecere	11
Mistuindu-mă	12

PĂDUREA DIN MINE

Am auzit topoarele;
oare cine va mai cădea ?
Aproape sînt teii cu frunzele galbene
și eu ștergînd urmele toate
și soarele peste copacii împietriți...
Iarăși în țărîină, cu frunțile lor înalte,
brazii mei prăvăliți...
Din trunchiuri ciuntite rășina-și prelinge
ochii ei mari ca de rouă.
E liniște. Aștept să plouă
dar e tîrziu în anii mei și ninge...

APROAPE VIS

Am visat
că s-au rupt
băierile cerului,
și-a căzut luna,
nebuna...
A murit luna,
vai,
a murit luna,
se tînguie-n noapte
țărîna.
Dar e numai sufletul meu
ca luna galben
și ca piatra greu
în veșnic frămînt,
din cerul iubirii
căzînd...

ÎN RĂSUCIRI

Eu mîngîi tulpina grîului
cînd îşi ridică trupul
în răsuciri oarbe.
Pe mine mă caută, îmi spun
şi în suflet aud căzînd
ploile din alt an.

ATUNCI

Parcă ieri am plecat de-acasă,
ducînd între pleoape
imaginea fetei
care cînta pe sub sălcii,
în lunci.
Cît de mult e de-atunci !
Unde mai sunt
mîinile catifelate ale frunzelor
ce-o-nfiorau
cu nelinişti adînci
presimţind
gînguriturile de prunci ?
Ochii mei de atunci
unde mai sunt ?

SCOICA NOȚII

Pînzele păianjenilor
din noțtile mele de nesomn,
porți deschise
pîndind cail de fum...
Și voi adormi în scoica noțtii
cuprins de o albă orbire.
În amurg cail de fum
atîrnă ca roua
pe pînzele păianjenilor.
Și am stat și am stat
pînă cînd ochiul noțtii m-a alungat...
și am auzit și am auzit
prin cerul de zare flămînd
cail sufletului meu nechezînd.

AMINTIRE

Unde o fi pictorul
ce mi-a zugrăvit
chipul
pe-o pânză de păianjen,
în vechea casă ?
Timpul curgînd,
mi-l șterge încet,
nu mi-l lasă.
Pășesc în tindă,
unde trecute iubiri,
agonizează pe-aproape.
Unde-o fi pictorul
să-mi mai lase
puțină lumină pe pleoape ?

ACASĂ

Bradul de la poartă
fulgerele l-au înnegrit.
A rămas, în locul lui,
umbra tatălui,
soare neasfințit.
Păsările i-au cântat
mutîndu-și cuiburile
sub pleoapa lunii...
Într-o zi am revenit
la poarta încuiată
și am văzut un brad înfrunzit:
bradul semăna cu tata
întinerit.

DANSUL CULORILOR

meșterului olar Victor Vicșoreanu

Meștere olar,
cu ochi de cleștar,
prin ce lumi mă porți,
cînd învîrtești roți ?
De unde pui soare
pe-a nopții culoare ?
Roșul tău de foc
e un tainic joc.
Galbenul din șoaptă
e ca pîinea coaptă.
Rîurile-albastre
sînt păsări măiastre.
Meștere olar,
cu ochi de cleștar,
visul tău de lut
e-un dor demult,
doină doinitoare,
într-un suflet mare.
Meștere olar
cu ochi plini de har,
roata îți e soare,
ce-n ulcior răsare,
lutul moale cîntă,
cîntec nou de nuntă.

TRECERE

Cînd va curge
rîul meu în sus
cătrec altă lume
fi-voi dus;
de uimire și iubire mută,
mînz de ceață
fugărind o ciută.

MISTUINDU-MĂ

Cuvintele dor
și versul iubirii mă arde
cu flăcările prin care te slăvesc;
Doare numele tău
ca rana lecuită cu jar
și de cărbune sînt silabele
cîntecului.
Astăzi poemul e un incendiu,
și eu voi arde în el
pentru a exista tu.